

drag idag antydede, at han troede, at der kunde være forskellige Meninger, og som ogsaa er berørt af den høitærede Minister. Ved at gennemgaae § 13 og de følgende Paragrapher i Lovbæksten kan jeg ikke nægte, at jeg i høi Grad fik en Følelse af, at der var indkommet her i Loven Noget, som rettere havde sin Plads i Regulativer eller Instruxer fra Ministeriet end i en Lov. Jeg indrømmer, at der er visse Punkter i §§ 14 og 15, der burde reguleres ved Lov. Der burde fastsættes, at Budgettet for Amtene maatte strengt holde sig til den i Loven opstillede Inddeling af Udgifterne; der maatte fastsættes Friste for Udarbejdelsen af Budgettet og dets Vedtagelse af Amtsrådet. Jeg indrømmer, at der er Afvikling her, som synes at egne sig til Bestemmelse ved Lov, og jeg skal være Udvalget i Almindelighed og dets ærede Ordfører taknemmelig for, at det og han har anvendt deres Kjendskab til disse Forhold til at affatte Bestemmelser og Forskrifter om denne Sag. Men jeg troer, at den med en saadan Virksomhed let forbundne Lyft til at gennemføre Alt fuldstændigt og i den specielle Skikkelse, som forekommer En selv at være den allercorrecteste, har ledet Udvalget og dets Conciptist, den ærede Ordfører, lidt vel meget ind i Detaillen, og jeg skal troe, at man vil finde en Bekræftelse paa, at disse Paragrapher ere mere Instrux- end Lovparagrafer, naar man lægger Mærke til, hvor hyppigt der f. Ex. i §§ 14 og 15 gjøres Brug af Formerne: „saasom“, „f. Ex.“, saaledes at der ikke gives Forskrifter for et bestemt eller for alle Tilfælde, men kun veiledende Antydninger. Den ærede Ordfører har som Grund for denne Vel, man har fulgt, anført, at der hidtil havde hersket Mangel paa Orden, Censartethed og Bestemthed i disse Anliggender, og at man ikke vilde faae den Klarhed, den Overskuelighed og Bestemthed, som kunde ønskes, naar der ikke gives Lovbestemmelser, og han antydede, at Regulativer ikke vilde være tilstrækkelige. Det Sidste kan jeg ikke ganske anerkjende. Naar Grundbestemmelserne, som jeg anerkjender de bør gjøre, staae i Loven, og der tillige ved selve Loven er bestemt, at Regulativer af den Art skulle udfærdiges, troer jeg, at disse i Henhold til Loven udfærdigede Instruxer ville fremkalde

den samme Virkning og være ligesaa bindende, men have det Fortrin, at de lettere kunne modificeres. Den Nødvendighed, at en Modification maa indtræde paa Grund af, at en Form for Kasserevise, som nu er rigtig, kunde under forandrede Forhold for Amtstuerne vise sig u hensigtsmæssig, eller at locale Forhold kunde tilraade forskellige Fremgangsmaader, eller paa Grund af at der overhovedet kan være forskellige Meninger hos forskellige Amtsråad og Amtmænd om Enkeltsteder — denne Nødvendighed er anerkjendt med Hensyn til en Deel, der angaaer Regnskabsvæsenet og Revisionen, nemlig §§ 19, 20 og 21, og med Hensyn til dem er der derfor i § 22 optaget en Bestemmelse, ved hvilken ogsaa den høitærede Minister i det Hele beroligede sig, idet han deri fandt en Afgang til efter praktisk Fornødenhed at berigtige, hvad der kunde trænge til Berigtigelse i Fremtiden i disse altså detaljerede Bestemmelser. Der er nemlig sagt: „I de i §§ 19, 20 og 21 indeholdte Forskrifter angaaende Regnskabs- og Revisionsvæsenet kan Amtsrådet med Indenrigsministeriets Samtykke vedtage, deels nærmere Bestemmelser, deels saadanne Afvigelser, som efter særegne Forhold maatte findes nødvendige“, men dette gælder, som sagt, kun Regnskabs- og Revisionsvæsenet. Med Hensyn til hvad der berimod i § 14 og følgende er bestemt om Budgetaffattelse og Kasserevise, er der ikke givet nogen lignende Afgang til Modification, og det er det, jeg ialtså vilde henstille til det ærede Udvalg, om det ikke var hensigtsmæssigt, naar man opretholder den hele Detail, da ogsaa at give med Hensyn til hvad der er foreskrevet om Budgettet og Kasserevise en lignende Afgang til Modification, som der er givet i hin Paragraph med Hensyn til Regnskabs- og Revisionsvæsenet. Naar man vil sige: „Ja, der er Noget med Hensyn til Bestemmelserne om Budgettet og Kasserevise, som er af den Vigtighed, at det ikke kan overlades til Forandring af Ministeriet og Amtsrådet, saa kan man jo for dette gjøre en Undtagelse. Man kan jo affatte Bestemmelsen saaledes: „I de i § 2 og de følgende Paragrapher indeholdte Forskrifter kan af Amtsrådet med Ministeriets Samtykke foretages Forandringer; dog kunne